

LBRIS

We know
books

KEN FOLLETT

ȘI A FOST SEARĂ,
ȘI A FOST
DIMINEAȚĂ

PROLOG AL VOLUMULUI
STÂLPII PĂMÂNTULUI

RAO CLASS

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

NUNTA

997 d.H.

CAPITOLUL 1

Joi, 17 Iunie 997

Edgar descoperi că era dificil să rămână treaz toată noaptea, chiar și în cea mai importantă noapte a vieții lui.

Își întinsese pelerina peste stuful de pe podea și acum stătea peste ea, îmbrăcat cu tunica de lână maro lungă până la genunchi, care era tot ceea ce purta vara, zi și noapte. Iarna și-ar fi înfășurat pelerina în jurul lui și s-ar fi întins lângă foc. Dar acum vremea era caldă: miezul verii avea să fie peste doar o săptămână.

Edgar știa întotdeauna ce zi este. Cei mai mulți oameni trebuiau să-i întrebe pe preoți, care țineau calendarele. Erman, fratele mai în vârstă al lui Edgar, îi spusese odată: „Cum de știi când este Paștele?“, iar el îi răspunsese: „Pentru că este în prima duminică de după prima lună plină, după cea de-a douăzeci și una zi a lunii martie, evident“. Fusesse o greșeală să adauge „evident“, pentru că Erman îl lovise în stomac, pedepsindu-i sarcasmul. Asta se întâmplase cu ani în urmă, când Edgar era mic. Acum crescuse. Urma să împlinească optsprezece ani la trei zile după miezul verii. Fratele lui nu-l mai pocnea.

Scutură din cap. Gândurile aiurite îl făceau să adoarmă. Încercă să se așeze mai puțin confortabil, sprijinit în pumn, ca să rămână treaz.

Se întrebă cât de mult mai avea de așteptat.

Întoarse capul și privi în jur, la lumina focului. Casa lui era aproape la fel ca oricare alta din orașul Combe: pereți din scânduri de stejar, acoperiș din stuf și o podea de pământ, acoperită parțial cu stuf de pe malurile râului din apropiere. Nu avea ferestre. În mijlocul singurei camere se afla un spațiu pătrat din piatră care înconjura vatra. Deasupra focului se înălța un trepied din fier de care puteau fi atârdate oalele

pentru gătit, iar umbrele picioarelor acestuia pe partea inferioară a acoperișului păreau un păianjen uriaș. Peste tot, pe pereți, se găseau cârlige din fier de care erau atârinate haine, ustensile de gătit și unelte pentru construcția bărcilor.

Edgar nu știa sigur cât de mult trecuse din noapte, pentru că era posibil să fi ațipit, poate chiar de mai multe ori. Mai devreme, ascultase sunetele orașului care se pregătea pentru noapte: un cuplu de bețivi care cântau un cuplet obscen, acuzațiile amare ale unor certuri casnice în locuința vecină, o ușă trântită și un câine care lătra și, undeva în apropiere, o femeie care suspina. Dar acum nu se mai auzea nimic în afară de cântecul de leagăn molatic al valurilor care se spărgeau pe plaja adăpostită. Se holbă în direcția ușii, în căutarea liniilor revelatoare ale luminii pe lângă marginile acesteia, și nu văzu decât întuneric. Asta însemna fie că luna apusese, deci noaptea era destul de înaintată, fie că cerul era înnorat, ceea ce nu-i spunea mare lucru.

Ceilalți membri ai familiei sale erau întinși prin cameră în apropierea pereților, unde era mai puțin fum. Pa și Ma stăteau spate în spate. Uneori, se trezeau în miezul nopții și se îmbrățișau, șoptind și mișcându-se împreună, până când se lăsau pe spate gâfâind; dar acum adormiseră repede, iar Pa sforăia. Erman, fratele lui mai mare, în vârstă de douăzeci de ani, era întins lângă Edgar, iar cel mijlociu, Eadbald, se afla în colț. Edgar le putea auzi respirațiile regulate, netulburate.

În cele din urmă, bătu clopotul bisericii.

În partea cealaltă a orașului se afla o mănăstire. Călugării aveau o metodă de măsurare a orelor din timpul nopții: făceau niște lumânări mari, gradate, care le indicau ora pe măsură ce ardeau. Cu o oră înaintea zorilor, trăgeau clopotul, apoi se trezeau ca să-și spună rugăciunile de dimineață.

Edgar mai rămase nemișcat puțin. Era posibil ca bătaia clopotului să o fi deranjat pe Ma, care avea somnul ușor. Îi lăsă timp să se scufunde din nou într-un somn adânc, apoi, în sfârșit, se ridică în picioare.

Fără zgomot, își ridică pelerina, pantofii și centura, de care atârna pumnalul băgat în teacă. În picioarele goale, traversă camera, evitând mobila: o masă, două scăunele și o bancă. Ușa se deschise în liniște: cu o zi în urmă, Edgar unsese balamalele de lemn cu un strat generos de seu de oaie.

Dacă cineva din familie s-ar fi trezit atunci și i-ar fi vorbit, el i-ar fi spus că se ducea afară ca să se ușureze, sperând să nu observe că își ducea pantofii în mână.

Eadbald mormăi. Edgar îngheță. Se trezise oare Eadbald sau doar scotea zgomote în somn? Nu putea să-și dea seama. Dar Eadbald era pasiv, dornic întotdeauna să evite o ciondăneală, la fel ca Pa. El nu i-ar fi făcut probleme.

Edgar ieși și închise ușa cu grijă în urma lui.

Luna apusese, dar cerul era senin și plaja era luminată de strălucirea stelelor. Între casă și marcajul pentru flux se afla un atelier pentru construcția bărcilor. Pa era constructor de bărci, iar cei trei fii ai săi lucrau împreună cu el. Pa era un meseriaș bun, dar un om de afaceri slab, așa că Ma lua toate deciziile financiare, în special stabilirea prețului care trebuia cerut pentru ceva atât de complicat cum era o barcă sau un vas. Dacă un client încerca să tragă în jos de preț, Pa ar fi acceptat, dar Ma rămânea fermă pe poziții.

Edgar aruncă o privire spre șantier, în timp ce își lega șireturile și își prindea centura. Era doar un singur vas în construcție, o barcă mică pentru vâsliț în amonte pe râu. Alături se înălța o stivă mare și valoroasă de cherestea, trunchiuri de copac tăiate în două sau în patru, gata să fie transformate în piese pentru bărci. Cam o dată pe lună, întreaga familie se ducea în pădure și doboră un stejar matur. Pa și Edgar începeau treaba, lovind alternativ cu topoarele cu cozi lungi și tăind cu precizie o felie din trunchi. Apoi se odihneau, iar Erman și Eadbald preluau ștafeta. După ce copacul era doborât, îl curățau, apoi îl lăseau să plutească la vale, pe râu, până în Combe. Trebuiau să plătească, desigur: pădurea îi aparținea lui Wigelm, aristocratul căruia cei mai mulți oameni din Combe îi plăteau chirie, așa că el le cerea doisprezece penny de argint pentru fiecare copac.

În afara stivei de cherestea, în curte se mai aflau un butoi de smoală, un colac de funie și o piatră pentru ascuțit uneltele. Toate erau păzite de un mastiff legat în lanț, numit Grendel, negru cu botul gri, prea bătrân ca să le mai poată face rău hoșilor, dar încă în stare să latre și să dea alarma. Grendel era tăcut acum, privindu-l pe Edgar lipsit de curiozitate, cu capul așezat pe labelle din față. Edgar îngenunche și îl scărpină pe cap. „Adio, bătrâne“, murmură el, iar Grendel dădu din coadă fără să se ridice.

În șantier se mai afla și un vas terminat, la care Edgar se gândea ca și cum ar fi fost al său. Îl construise singur, după un proiect original, bazat pe un vas viking. De fapt, Edgar nu văzuse niciodată un viking – aceștia nu jefuiseră Combe în timpul vieții lui –, dar, în urmă cu doi ani, pe plajă eșuase o epavă goală și înnegrită de foc, cu dragonul de la prora pe jumătate spart, probabil în urma unei lupte. Edgar fusese uluit de frumusețea ei mutilată: curbele grațioase, prora șerpuită și carena zveltă. Cel mai

mult fusese impresionat de chila proeminentă care se întindea pe toată lungimea navei și care, înțelesese el după ce se gândise puțin, oferea acea stabilitate ce le permitea vikingilor să traverseze mările. Nava lui Edgar era o variantă mult redusă, cu două vâsle și o pânză mică, pătrată.

Edgar știa că avea talent. Întotdeauna fusese un constructor de nave mai bun decât frații lui mai în vârstă și, nu demult, îl depășise chiar și pe Pa. Avea un simț intuitiv al modului în care se puteau combina formele pentru a crea o structură stabilă. Cu ani în urmă, îl auzise pe Pa spunându-i lui Ma: „Erman învață încet și Eadbald învață repede, dar Edgar pare să înțeleagă înainte ca vorbele să-mi iasă din gură“. Era adevărat. Unii oameni puteau să apuce un instrument muzical la care n-au mai cântat niciodată, un fluier sau o liră, și să scoată din el o notă după doar câteva minute. Edgar avea astfel de instincte pentru bărci și pentru case. El putea spune: „Barca se va înclina spre tribord“ sau „Acoperișul acesta va curge“ și avea întotdeauna dreptate.

Dezlegă barca și o împinse în jos, pe plajă. Sunetul carenei ce se freca de nisip era acoperit de freamătul valurilor care se spărgeau pe țarm.

Fu surprins de un chicotit de față. La lumina stelelor, văzu o femeie goală întinsă pe plajă și un bărbat care stătea deasupra ei. Probabil că Edgar îi cunoștea, dar fețele lor nu se distingeau clar, așa că își îndepărtă grăbit privirea, pentru că nu dorea să-i recunoască. Presupunea că îi surprinsese în timpul unei întâlniri interzise. Femeia părea să fie tânără și poate bărbatul era însurat. Preoții predicau împotriva unor astfel de aventuri, dar oamenii nu respectau întotdeauna regulile. Edgar ignoră cuplul și își împinse barca în apă.

Aruncă o privire înapoi, spre casă, simțind un junghi de regret și întrebându-se dacă o va mai vedea vreodată. Era singura casă pe care și-o putea aminti. Știa, pentru că i se spusese, că se născuse într-un alt oraș, Exeter, unde tatăl său lucrase pentru un meșter constructor de vase; apoi familia se mutase, pe când Edgar era doar un bebeluș, și își construise o casă în Combe, unde Pa își începuse propria afacere cu o comandă pentru o barcă mare cu vâsle. Dar Edgar nu își putea aminti nimic din toate acestea. Era singura casă pe care o cunoștea și acum o părăsea pentru totdeauna.

Fusese norocos să-și găsească de lucru în altă parte. Afacerile scăzuseră de când vikingii își reîncepuseră atacurile în partea de sud a Angliei, pe când Edgar avea doar nouă ani. Comerțul și pescuitul erau ocupații periculoase când prădătorii se aflau prin împrejurimi. Doar cei curajoși cumpărau bărci.

Văzu la lumina stelelor că în port se aflau doar trei nave: două bărci pentru pescuit heringi și o navă comercială a francilor. Trase pe plajă, se mai aflau câteva vase mai mici, nave pentru navigație costieră și pe râuri. Edgar ajutase la construcția uneia dintre bărcile de pescuit. Dar își amintea vremurile când în port se aflau zece nave sau chiar mai multe.

Simți briza proaspătă dinspre sud-vest, vântul predominant în zonă. Barca lui avea o pânză mică, pentru că acestea erau foarte scumpe: o pânză de dimensiuni normale pentru o navă maritimă necesita munca unei femei timp de patru ani. Dar nu merita să o desfășoare pentru scurta călătorie peste golf. Începu să vâslească, ocupație care nu îl obosea prea tare. Edgar era musculos ca un fierar. Tatăl și frații lui erau la fel. Întreaga zi, șase zile pe săptămână, lucrau cu topoare, tesle și sfredelile, modelând trunchiurile de stejar din care erau făcute carenele vaselor. Era o muncă grea și forma bărbați puternici.

Inima îi tresăltă. Scăpase. Și urma să o întâlnească pe femeia pe care o iubea. Stelele erau strălucitoare și plaja sclipea, albă. Iar când vâslele lui spărgeau suprafața apei, spuma dantelată semăna cu părul ei, care îi cădea pe umeri.

Numele ei era Sungifu, care se prescurta, de obicei, Sunni. Era deosebită în toate privințele.

Edgar vedea construcțiile de la malul mării, cele mai multe dintre ele fiind locurile de muncă ale pescarilor și ale comercianților: forja unui fierar, care făcea obiecte inoxidabile pentru nave; curtea lungă în care frânghierul își împletea funiile; cuptorul uriaș al celui care făcea smoala, în care ardeau trunchiuri de pin pentru a produce lichidul lipicios cu care constructorii de bărci își izolau vasele. Orașul arăta întotdeauna mai mare văzut de pe apă: adăpostea câteva sute de oameni, dintre care cei mai mulți își câștigau traiul, direct sau indirect, de pe urma mării.

Privi spre destinația lui, dincolo de golf. În întuneric n-ar fi putut să o vadă pe Sunni, chiar dacă ea s-ar fi aflat acolo, ceea ce nu era posibil, deoarece vorbiseră să se întâlnească în zori. Dar nu se putea opri să nu se uite spre locul în care avea să ajungă în curând.

Sunni avea douăzeci și unu de ani, fiind cu trei ani mai în vârstă decât Edgar. Îi atrăsese atenția într-o zi, când el stătea pe plajă, privind spre epava vikingilor. O știa din vedere, desigur – cunoștea pe toată lumea care locuia în micul lor oraș –, dar nu o remarcase în mod special înainte și nici nu-și amintea nimic despre familia ei. „Unde ai găsit epava asta? îl întrebase ea. Stăteai atât de nemișcat, încât mă gândeam că ești de lemn.“

Trebuia să aibă imaginație, observă el imediat, ca să spună așa ceva din capul ei; iar el îi explicase ce îl fascinasese la silueta vasului, cu sentimentul că ea îl înțelegea. Vorbiseră timp de o oră și el se îndrăgostise.

Atunci, ea îi spusese că era măritată, dar era deja prea târziu.

Bărbatul ei, Cyneric, avea treizeci de ani. Ea avusese doar paisprezece ani când se măritase cu el. Cyneric avea o cireadă mică de vaci de lapte și Sunni conducea lăptăria. Era isteată și făcea o mulțime de bani pentru soțul ei. Nu aveau copii.

Edgar aflase repede că Sunni îl ura pe Cyneric. În fiecare noapte, după ce mulgeau vacile, seara, el se ducea la o berărie numită The Sailors și se îmbăta. În timp ce el se afla acolo, Sunni se putea strecura în pădure ca să se întâlnească în secret cu Edgar.

Oricum, din ziua aceea n-aveau să se mai ascundă. Intenționau să fugă împreună sau, ca să fim mai exacti, să navigheze împreună. Edgar primise o ofertă de muncă și o casă, într-un sat pescăresc aflat la vreo optzeci de kilometri pe coastă. Avusese noroc să găsească un constructor de bărci care căuta să angajeze pe cineva. Edgar nu avea bani – nu avusese niciodată. Ma îi spusese că nu avea nevoie –, dar uneltele lui se aflau într-un dulap pe care-l construise pe barcă. Aveau să înceapă o viață nouă.

Imediat ce lumea avea să înțeleagă că ei fugiseră, Cyneric urma să se simtă liber să se însoare din nou. O soție care fugise cu un alt bărbat practic divorțase de el: era posibil ca bisericii să nu-i placă, dar acesta era obiceiul. După câteva săptămâni, spunea Sunni, Cyneric avea să se ducă la țară și să caute o familie disperat de sărăcăcioasă, cu o fată drăguță de paisprezece ani. Edgar se întreba de ce își dorea bărbatul o soție: din câte spunea Sunni, nu prea îl interesa sexul. „Îți place să aibă pe cineva căruia să-i comande“, spusese ea. „Problema mea este că am crescut suficient cât să-l disprețuiesc.“

Cyneric n-ar fi venit după ei, chiar dacă ar fi aflat unde se instalaseră, ceea ce era destul de improbabil pentru o vreme. „Iar dacă greșim în privința asta și Cyneric ne găsește, o să-l bat măr“, spusese Edgar. Expresia lui Sunni îi confirmase că asta fusese o laudă prostească și el știa că ea avea dreptate. Adăugase în grabă: „Dar probabil că nu se va ajunge la asta“.

Ajunse pe partea cealaltă a golfului și trase barca pe plajă, apoi o legă de un bolovan.

Putea să audă cântecul călugărilor la rugăciune. Mănăstirea era în apropiere, iar casa lui Cyneric și Sunni se afla la câteva sute de metri mai în spate.

Se așeză pe nisip, privind spre marea întunecată și spre cerul nopții, și se gândi la ea. Va putea oare să se strecoare la fel de ușor ca el? Ce se întâmpla dacă Cyneric se trezea și o împiedica să plece? S-ar fi putut ajunge la o luptă; ea ar fi putut să fie bătută. Brusc, se simți tentat să schimbe planul, să se ridice de pe plajă și să meargă la casa ei ca să o ia.

Cu efort, își reprimă această dorință. Ea s-ar fi descurcat mai bine singură. Cyneric ar fi trebuit să fie într-o stare de mahmureală de bețiv, iar ea s-ar fi mișcat asemenea unei pisici. Plănuiise să se ducă la culcare purtând în jurul gâtului singura ei bijuterie, un inel de argint lucrat cu măiestrie, care atârna de un șnur de piele. În buzunarul centurii ar fi trebuit să aibă un ac și ață, foarte utile, și banda de pânză brodată pe care o purta la ocazii speciale. La fel ca Edgar, putea să iasă din casă în câteva secunde de tăcere.

În curând va ajunge acolo, cu ochii strălucitori de emoție, cu trupul ei suplu plin de dorință și de iubire pentru el. Se vor îmbrățișa, își vor strânge mâinile și se vor săruta pasional; apoi ea se va urca în barcă, iar el o va împinge în apă spre libertate. Se gândi că va vâsli puțin, ca să se îndepărteze, apoi o va săruta din nou. Cât de curând puteau oare să facă dragoste? Ea va fi la fel de nerăbdătoare ca el. Ar fi putut să vâslească dincolo de promontoriu, apoi să arunce în apă piatra legată cu funie pe care o folosea drept ancoră și să se întindă amândoi în barcă, pe sub bănci; ar fi fost puțin cam ciudat, dar ce importanță avea? Barca se va legăna ușor pe valuri, iar ei vor simți căldura soarelui care răsărea pe pielea lor goală.

Dar poate că ar fi fost mai înțelept să desfacă pânza și să pună mai multă distanță între ei și oraș înainte să riște o oprire. El își dorea să ajungă la distanță de o zi. Ar fi fost foarte dificil să reziste tentației cu ea atât de aproape, privindu-l și zâmbind fericită. Dar era mai important să-și asigure viitorul.

Se hotărâseră ca, atunci când aveau să ajungă la noua lor casă, să spună că erau deja căsătoriți. Până atunci nu-și petrecuseră nicio noapte în pat. Dar începând din acea zi, aveau să cineze împreună în fiecare seară, să stea unul în brațele celuilalt toată noaptea și să își zâmbească unul altuia complice în fiecare dimineață.

Observă o licărire de lumină la orizont. Zorii erau pe cale să apară, iar ea ar fi trebuit să ajungă în orice clipă.

Se simțea trist doar atunci când se gândea la familia lui. Ar fi putut să trăiască fericit fără frații săi, care încă îl tratau ca pe un copil prostuț și care încercau să pretindă că nu crescuse, devenind mai deștept decât amândoi.

Avea să îi lipsească Pa, care îi spusese toată viața lucruri pe care n-ar fi putut să le uite vreodată, cum ar fi: „Nu contează cât de bine prinzi două scânduri între ele, îmbinarea va fi întotdeauna punctul cel mai slab“. Iar gândul că o părăsea pe Ma îi aduse lacrimi în ochi. Era o femeie puternică. Atunci când lucrurile mergeau prost, ea nu pierdea timpul să se văicărească pentru soarta ei, ci se apuca să îndrepte treburile. În urmă cu trei ani, Pa se îmbolnăvisese de febră și aproape că murise, dar Ma preluase conducerea șantierului – le spunea celor trei băieți ce să facă, aduna datoriile, se asigura că niciun client nu anula comenzile – până când Pa își revenise. Ea era un conducător – și nu doar al familiei. Pa era unul dintre cei doisprezece bătrâni din Combe, dar Ma era cea care îi condusesese pe săteni să protesteze atunci când Wigelm, stăpânul, încercase să crească chiriile tuturor.

Gândul că o părăsea ar fi fost insuportabil dacă nu ar fi existat posibilitatea fericită a unui viitor plin de Sunni.

În lumina slabă, Edgar văzu ceva ciudat în mare. Avea privirea bună și era obișnuit să recunoască vasele de la distanță, distingând forma unei carene de cea a unui val sau a unui nor; dar acum nu era prea sigur de ceea ce vedea. Se strădui să audă măcar un zgomot îndepărtat, dar tot ce reuși să deslușească fu zgomotul valurilor care se spărgeau pe plajă, exact în fața lui.

După câteva clipe, i se păru că vede capul unui monstru și fu străbătut de un fior rece. Pe fundalul cerului, care strălucea slab, crezu că vede niște urechi ascuțite, niște fălci uriașe și un gât lung.

O clipă mai târziu, înțelese că lucrul la care se uita era chiar mai rău decât un monstru: era o navă a vikingilor, cu un dragon în vârful prorei lungi și curbate.

Pe urmă mai văzu una. Apoi o a treia și o a patra. Velele lor erau umflate de briza din sud-vest care se întetea, făcând navele ușoare să se miște rapid peste valuri. Edgar sări în picioare.

Vikingii erau hoți, violatori și criminali. Ei atacau atât de-a lungul coastei, cât și în interior, pe râuri. Dădeau foc orașelor, furau tot ceea ce puteau să ducă și ucideau pe oricine, cu excepția tinerilor, bărbați și femei, pe care-i luau să-i vândă ca sclavi.

Edgar ezită încă o clipă.

Acum putea să vadă zece vase. Asta însemna cinci sute de vikingi.

Oare chiar erau nave ale vikingilor? Și alți constructori adoptaseră inovațiile lor, copiindu-le proiectele, la fel cum făcuse și Edgar. Dar el putea sesiza diferența: la vasele scandinave exista o curbura amenințătoare, pe care nu reușise să o obțină niciun imitator.

Oricum, cine altcineva s-ar fi apropiat de țărniță în zori, într-un număr atât de mare? Nu, nu exista nicio îndoială.

Iadul venea la Combe.

Trebuia să o avertizeze pe Sunni. Dacă ar fi putut să ajungă la ea la timp, ar fi reușit încă să scape.

Vinovat, își dădu seama că primul lui gând fusese la ea, mai degrabă decât la familia lui. Trebuia să-i avertizeze și pe ei. Dar ei se aflau în cealaltă parte a orașului. Avea să o găsească pe Sunni mai întâi.

Se întoarse și începu să alerge pe plajă, scrutând drumul în fața lui, ca să descopere obstacolele pe jumătate ascunse. După un minut se opri și privi înapoi, spre golf. Fu îngrozit când văzu cât de repede se mișcaseră vikingii. Deja aprindeau torțe în timp ce se apropiau rapid. Unele vase încă se oglindeau în marea schimbătoare, dar altele erau deja purtate pe nisip, debarcând.

Păreau însă tăcuți. Edgar putea încă să-i audă pe călugării care se rugau, neștiutori în legătură cu soarta care-i aștepta. Ar fi trebuit să-i avertizeze și pe ei. Dar nu putea preveni pe toată lumea!

Sau poate că ar fi putut. Privind către turla bisericii călugărilor, ce se profila pe cerul tot mai luminos, descoperi o cale de a-i anunța pe toți: pe Sunni, familia lui, călugării și întregul oraș.

Se întoarse către mănăstire. Din întuneric apărură un gard jos, iar el sări peste acesta fără să-și încetinească goana. Când ateriză pe partea cealaltă, se împiedică, dar își regăsi echilibrul și începu din nou să alerge.

Ajunse la ușa bisericii și aruncă o privire înapoi. Mănăstirea se afla pe o mică ridicătură și de acolo putea să vadă întregul oraș, dar și golful. Sute de vikingi înaintau prin apa puțin adâncă, îndreptându-se spre plajă, spre oraș. Văzu un acoperiș din stuf, cu patele uscate de arșița verii, izbucnind în flăcări; apoi altul și altul. Cunoștea toate casele din oraș și pe proprietarii lor, dar, în lumina difuză, nu putea să-și dea seama care dintre acestea erau și se întrebă întristat dacă și propria lui casă luase foc.

Deschise violent ușa bisericii. Nava era luminată de numeroase lumânări. Cântecul călugărilor deveni furios atunci când unii dintre ei îl văzură fugind spre baza turnului. Apucă funia clopotului și trase de ea. Spre dezamăgirea sa, clopotul nu scoase niciun sunet.

Unul dintre călugări se desprinse din grup și se îndreptă spre el. Creștetul său ras era înconjurat de bucle albe și Edgar îl recunoscu pe starețul Ulfic.

- Pleacă de acolo, băiat nebun! spuse preotul indignat.

Edgar nu se putea obosi să dea explicații.

– Trebuie să trag clopotul! spuse el disperat. Ce nu e în regulă?

Slujba se întrerupse și toți călugării îl priviră. Un al doilea bărbat se apropie de el: bucătarul, Maerwynn, un bărbat tânăr, mai puțin pompos decât Ulfric.

– Ce se întâmplă, Edgar? întrebă el.

– Au venit vikingii! strigă Edgar, trăgând din nou de funie.

Nu mai încercase niciodată să tragă clopotul și greutatea lui îl surprinsese.

– O, nu! strigă starețul Ulfric. Expresia lui dojenitoare deveni speriată. Domnul să ne ajute!

– Ești sigur, Edgar? întrebă Maerwynn.

– I-am văzut de pe plajă.

Maerwynn alergă la ușă și privi afară, întorcându-se apoi cu fața albă.

– E adevărat, zise el.

– Fugiți! Toată lumea! strigă Ulfric.

– Așteptați! spuse Maerwynn. Edgar, trage de funie în continuare! E nevoie de câteva balansuri ca să înceapă să sune. Ridică-ți picioarele și agață-te. Noi, ceilalți, mai avem doar câteva minute până ca ei să ajungă aici. Apucați câte ceva înainte să plecați. În primul rând, relicvariile, apoi ornamentele împodobite cu pietre prețioase și cărțile – pe urmă, fugiți în pădure!

Agățat de funie, Edgar își ridică trupul de la podea și, o clipă mai târziu, auzi bubuitul marelui clopot.

Ulfric apucă o cruce din argint și dispăru, iar ceilalți călugări începură să-l urmeze, unii dintre ei adunând cu calm obiectele prețioase, alții strigând panicați.

Clopotul începu să se balanseze și să sune repetat. Edgar trăgea frenetic de funie, folosindu-se de toată greutatea propriului corp. Dorea ca toată lumea să înțeleagă imediat că nu era o simplă chemare pentru călugării adormiți, ci un strigăt de alarmă pentru întregul oraș.

După un minut era sigur că făcuse destul. Dădu drumul funiei și se repezi afară din biserică.

Îi ajunsese la nări mirosul înțepător al stufului care ardea: briza vioaie din sud-vest răspândea flăcările cu o iuțeală teribilă. În același timp, lumina zilei creștea. În oraș, oamenii ieșeau din casele lor strângându-și la piept copiii, dar și orice altceva era prețios pentru ei, unelte, găini și pungi de piele cu bani. Cei mai rapizi deja traversau câmpurile spre pădure. Edgar se gândi că, datorită clopotului, unii aveau să reușească să scape.